

LÁSZLÓFFY CSABA

Ninive, prédikálj csak, hogyan ember halódékony

A még csak kilencvenes Határ Győzőnek

„Újdonság?” „Mi más: szkepszis!”
Óreg barátom (London
köveit rontom-bontom!),
homlokod, bajszod, mesztic-
vigyorod spektrumában
afféle gyorsírásos
történet-: vízfolyás-, fos-
sebességű világ van.
Megcsalatott bizalmad
a közöny özönében,
balekok gyűrűjében
bármikor szörnyet halhat.
Vagy jobb neki, ha hallgat? –
(S száz évvel vele ballag.)

Vég s kezdet elégiája

*„S a Hold már ismer minket,
Vigyorog s nem hevít” (Ady)*

Fölkent kedély, vagy ösztön üzte
hanyatló test, lelki fakultság.
Mit örököltél? Gúny, tanulság
leszel majd létlen összefűzve.
Nagy kékség nyári délutánból
elkísér-e, s egy fecskeraj tán –
fejét az ember majd lehajtván
a régi földre unalmából,
s mert párafátylat von fölébe
az álmok és az ámulatok, hogy
lebukni nem több mint magadhoz
megtérni hűséggel; *beérve*
– nem érve semmivel be(!): érett
mohósággal kutatva ködben,

tudatalatti vérrögökben,
hogy miért épp itt és mi végett?
És hátha újból kis pirosság
– mint mikor álomszínre válnak
a hegyek s ellenség nem árthat
országodnak – színezi orcád
(nem új pokol vagy új mennyország,
csak: sose légy eszmék bolondja
s ne esküdj barátira, rokonra,
mert nincs felhőtlen lény s okosság).

Gyönyörű örökséged félted?
kóbor utódaidnak rózsás
hitét?

Úzzed őket, csalódás:
harsány európai kísértet!

Lassít a gyors,

Pusztaszakállas;

betyárbajszos, pocakos, vállas
útitársam ég színű vizenyős
szeméből egy néhai betyár-ős
tekintete bandzsít rám és a tájra.
Fegyvernek örmény hajlék: hány határra
pillanthat vissza (benned is) a vér,
Moldván s Szépvízen át, míg ideér
egy gondolatnyi, kifulladás bár,
a pusztáig, hol mord betyár szakáll
rezdülésétől – nem volt más szabály –
függött bujdokló élet és halál.

Sebességbe szédül fejed s az űr
tudattalanba, eszméletlenül.